

## Reformní pedagogika (1900 – 1939)

- Období začátku 20. století s těžištěm ve 20. a 30. letech (od volné školy 20. let k reformě školy let 30.)
- Reformní pedagogika jako celosvětový jev, hnutí bylo mezinárodní, svým cílem přesahovalo hranice jednotlivých zemí

- **progresivismus** v anglosaských zemích
- **aktivismus** v Itálii
- **reformismus** v německy mluvících zemích
- **nová výchova** ve frankofonním světě (Hnutí nových škol)

- Požadavek především změnit školu, ale také životní styl
- Snaha nabídnout světu lepší společnost a školu, kritika tradiční školy
- Pedocentrismus jako základní orientace výchovy, centrem je dítě, nikoli učivo, přirozený vývoj, vlastní plán
- Změny byly omezeny pouze na základní školu (s několika výjimkami)
- Výchozí idea: volná škola (J. J. Rousseau )
- Princip globalizmu (jev jako celek), proti atomizaci učiva
- Princip individualizace – každý má jiné možnosti
- Princip diferenciacie – kvalitativní (osnovy odstupňované podle nadání), kvantitativní (podle množství učiva)
- Princip samostatnosti a aktivity (výchozí je úkol, nikoli čas, členění látky na dílčí úkoly, ověření správnosti postupu)
- Projektová metoda, projektové vyučování, činná a pracovní škola – jasný cíl, odpovědnost za proces i výsledek řešení

### Vývoj ve světě

#### Někteří hlavní představitelé reformní pedagogiky:

**Cecil Reddie**, Abbotsholme, Anglie (1889)

**Švédka Ellen Keyová**, Století dítěte (1900)

**Gustav Wyneken** (1906) Wickersdorf

**Maria Montessoriová** (1907) Řím, Dům dětí

**Ovide Decroly** (1907) Brusel – životné vyučování, životní etapy

**Paul Geheeb** (1910) Odenwaldská škola

**Rudolf Steiner** (1919) Stuttgart

**Helen Parkhurstová** (1919) Dalton, USA

**Carleton W. Washburne**, winnetská soustava

**Celestin Freinet** (1920) moderní škola

**A.S. Neill** (1924) Sumerhill school

**Peter Petersen** (1927) Jena plan

**John Dewey** (1859 – 1952), pracovní škola, progresivní výchova

### **Vývoj u nás ve dvou etapách:**

#### **1918 – vznik samostatného Československa**

Na počátku 20. století vzniklo tolik myšlenkových proudů a bylo realizováno tolik nápadů, že není lehké rozdělit je tak, aby toto třídění obsahovalo přesnou a zároveň úplnou informaci o této době plné pedagogického entusiasmu.

**1920 – 1. učitelský sjezd v Praze – učitelé se shodli na požadavku svobody dítěte i učitele a jeho pedagogické činnosti.**

#### **I. 20. léta 20. století – romanticky orientovaný proud, osobité školní pokusy:**

**požadavek – svoboda, samostatnost, tvořivost, spontaneita dítěte**

**F. Bakule** – Malá Skála u Turnova 1902-1913, žákovská samospráva, volná kázeň, učení v přírodě, mravní a estetická výchova, prožitky a dobrý vztah s učitelem

**B. Hrejsová** – Strážnice, 1918 – 1930, cestování po kraji, malování, psaní volných textů, vytváření vztahu k rodnému kraji, projekty

**F. Mužík** – Praha 1921 – 1924, přirozené chování, zaujetí nabídkou témat, sbírky přírodnin, vyučování bez pevného rozvrhu hodin v myšlenkově logicky sestavených blocích

**E. Štorch** – Dětská farma, 1926 – 1930 Praha. Škola v přírodě – pracovní, mravní a občanská výchova, archeologie, tělesná výchova, eubiotika.

**J. Bartoň** – 1910 – 1925 Brno-Husovice. Dívčí škola, podle hesla Blíž k dítěti. Diskuse, přátelský vztah, žákovská samospráva a spolupráce s rodiči, systém poznání a jemu odpovídajících činnů.

**F. Krch, L. Havránek a L. Švarc** – Krnsko, Mladá Boleslav 1919 – 1924. Sirotčinec, škola v zámečku v přírodním prostředí (vzor Abbotsholme), celodenní výchovný systém s internátní výchovou. Estetická výchova a kultivace citů, mravní výchova. Tvořivá hra, přecházející ve vážnou činnost s individuálními prvky.

**(Spontánní samostatné pedagogické pokusy, improvizace, hledání, nadšení. Chyběla koordinace činnosti a vědeckost pokusů byla nahrazována silným citovým nábojem a romantic-**

kými představami. Malý vliv na praxi české školy, protože nedošlo ke zobecnění, výzkumu třídění poznatků a učitelé nezanechali podklady, a návody použitelné v praxi - námaha učitelů neodpovídala výsledkům).

## **II. Snahy o vědecky založenou reformu celého školství, převládly ve 30. letech**

**Snahy o reformu školy, nová kvalita pedagogických pokusů – prosazení vědeckých základů pedagogiky.**

**Pražské křídlo** reformní pedagogiky v čele s Václavem Příhodou.

**Brněnské křídlo** vedené prof. Otokarem Chlupem.

**Školy pokusné** (ověřování Příhodových návrhů, příprava nových učebnic, osnov a pomůcek)

**Školy reformní** (jejich vliv už nebyl tak výrazný, novoty osvědčené na pokusných školách se měly ověřovat na školách reformních)

### **Plán školské reformy:**

**Zlepšit život celé společnosti**

**Racionalizace školského systému**

- **jednotná škola, třístupňová** (Obecná, kolenium, atheneum)

- **pracovní škola**

- **společenská škola**

Vnitřní motivace k učení,

metody podporující samočinnost žáků,

problémové vyučování,

daltonský plán,

projektové vyučování.

Výchova k samostatnosti,

žakovská samospráva,

společné řešení problémů školy,

školní časopisy, exkurze,

individuální vyučování (respekt k potřebám jedince) kolektivní výchova (sociální výchova).

**Po osvobození 1945 se aktivizovala řada předválečných pokusných škol.**

Pro léta 1945-50 byl vypracován Organizační plán výzkumných škol:

1. od hry k práci

2. od globalizace ke kategorizaci a analýze (celistvost a jednotnost – nezadávat žákům části nebo prvky jevu, ale jev jako celek, aby žáky zaujal a dával učení smysl. To je ve shodě s vývojem dítěte, kdy směřuje od vnímání celku k jednotlivostem.

3. rozvoj pracovní tvořivosti a samostatnosti

S postupným politickým prosazováním KSČ byly omezovány možnosti realizovat návrhy Příhody Komise pro pokusné školství a objevovalo se hodnocení reformní pedagogiky jako nepřátelské ideologie a buržoazních přežitků. To vyvrcholilo po r. 1948, vznik jednotné nediferencované školy, odklon od domácích tradic a izolace od zahraničních myšlenkových proudů. Mnoho školských reforem (1948, 53 a 60 – 1., 2. a 3. školský zákon, sjezdy a usnesení, 1976 – Další rozvoj čl. v.v.soustavy).

**60. a 70. léta: antipedagogika** (heslo Pryč se školou). Hnutí je možno chápat jako radikální řešení školské reformy (odškolnění, I. Illich).

**70. léta – vývoj v zahraničí** (zájem a iniciativy skupin, jednotlivců nespokojených s místními poměry – pestrá paleta škol: cestující, školy bez stěn, škola 21. století, mezinárodní školy....) Vznik alternativních škol.

**90. léta – vývoj u nás:**

Pojem alternativní – odborná a laická veřejnost

**1. odborná přednášková činnost odborníků** mimo centra, v regionech, nezájem úřadů a vlny nadšení „zdola“

**2. publikační činnost**, monografie, recenze, konference, novinové články, časopisy (Učitelství, Ratolest, Nezávislá revue pro v. a v.) kvalita příspěvků velmi rozdílná podle orientace autorů

**3. Zahraniční iniciativa** – přednášková činnost zahraničních odborníků, často Čechů původem. Největší rozmach a cílevědomé informování o waldorfské pedagogice, až do té míry, že pojem alternativní byl ztotožňován s pojmem waldorfského hnutí. Založení Evropského fora pro svobodu ve vzdělávání a její české pobočky v r. 1991.

**4. Působení občanských a profesních iniciativ a sdružení** (PAU, NEMES, asociace ředitelů základ. školství), vliv jednotlivců (Kašová, Kotal, Hausenblas, Červenka, Nováčková, Havlínová), práce jednotlivých škol (Obříství, Řeznovice, Jílové u Prahy Soukromá speciální škola Komenského v Praze).

-Školy, které změny realizovaly prostřednictvím učitelů-jednotlivců,

-školy, které se pokoušely změnit jako celek

-a školy, které realizovaly změny v rámci státem schválených experimentů (montessori, waldorf, postupně domácí škola).